# Бабуся в моїй пам'яті (твір-опис зовнішності)

Немає вже моєї рідної бабусі, лише спогади линуть до мене. Згадка про обличчя, посмішку й тиху розмову бентежить душу.

Зустрічаючи мене, свою онуку, бабуся випромінювала радість. На її вустах була посмішка щастя. Дуже добре я пам'ятаю її невисоку, трохи згорблену від старості постать. А очі! Які в неї були очі! Сіро-блакитні ясні, вони завжди посміхалися з-під посивілих брів Високе чоло обрамляла барвиста хустка, з-під якої вибивалося густе хвилясте волосся. Коли бабуся знімала хустку, її волосся красиво падало на плечі. Чудовий колір мало це волосся: сиве, з відблисками темного срібла, воно здавалося надто важким. Тонкі риси її обличчя приваблювали зір. Як каже моя матуся, такий погляд ніколи не старішає, залишаючись вічно юним.

У своїй уяві я вдивляюся в знайомі риси бабусиного обличчя. Пригадуються її мудрі розповіді про цікаве й складне життя. Бабуся багато років працювала на заводі, виховувала дітей, а потім і онуків. У вільний час вона займалася господарством, а ще дуже вправно шила.

У моїх спогадах бабуся постає неначе жива, і я бачу її лагідне усміхнене обличчя. Такою я запам'ятаю її назавжди.